

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoPr/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213221757
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1213221757.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci žalobcu: E. L., X.. XX.XX.XXXX, L. V. X, L., zastúpený: JUDr. Erik Šablátúra, advokát, Holíčska 13, Bratislava, proti žalovanému: ABAS SR Management, s.r.o., Dúbravská cesta 2, Bratislava, IČO: 35883324, zastúpený: Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 3, Trnava, IČO: 36857548, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenie, že pracovný pomer trvá a náhradu mzdy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. mája 2016 č.k. 10Cpr 5/2013-157 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

V napadnutej časti týkajúcej sa povinnosti žalobcu zaplatiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok vo výške 99,50 eur napadnutý rozsudok **z r u š u j e.**

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané mu žalovaným dňa 10.7.2013 je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá, aj zaplatiť mu náhradu mzdy za mesiac júl v sume 384 eur a za každý ďalší mesiac v sume priemerného zárobku vo výške 576,50 eur s príslušenstvom až do vyhlásenia rozsudku. Napadnutým rozsudkom mu uložil i povinnosť zaplatiť na jeho účet sumu 99,50 eur titulom súdneho poplatku za žalobu v časti určenia trvania pracovného pomeru a povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania spolu vo výške 1.002 eur na účet jeho právneho zástupcu.

2. Rozhodol tak právne vec posúdiac s poukazom na ust. § 68 ods. 1 písm. b/, § 71 ods. 1, 2 a § 54 Zákonníka práce, keď na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca pracoval u žalovaného odo dňa 1.12.2011 na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 30.11.2011, z ktorej zistil, že bol prijatý na pracovnú pozíciu samostatný bezpečnostný pracovník s pracovným pomerom na dobu určitú až do ukončenia zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou Eximbanka SR. V zmysle pracovnej zmluvy bolo dohodnuté, že ak pracovný pomer bude trvať dlhšie ako dva roky, stáva sa táto zmluva uzatvorenou na dobu neurčitú. Ďalej zistil, že listom zo dňa 8.7.2013 žalovaný so žalobcom okamžite skončil pracovný pomer podľa § 68 ods. 1, písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu jeho závažného porušenia pracovnej disciplíny skutkovo odôvodneného tým, že žalobca dňa 3.7.2013 nenastúpil na svoje pracovisko a ani neoznámil dôvod svojej neprítomnosti na pracovisku svojmu nadriadenému. Okamžité skončenie

pracovného pomeru žalobca prevzal dňa 10.7.2013, keď následne žalovanému zaslal písomný nesúhlas s týmto okamžitým skončením pracovného pomeru, s tým, že na pracovnom pomere ďalej trvá, pričom podľa jeho názoru dôvodom skončenia pracovného pomeru bola skutočnosť, že mu žalovaný za riadne vykonanú prácu nevypláca mzdu, svojvoľne ju kráti o nadčasové hodiny a príplatky. Zo zápočtového listu mal za preukázané, že doba trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného bola od 1.12.2013 do 10.7.2013. Z Písomného pokynu zamestnávateľa zo dňa 2.7.2013 zistil, že žalovaný žalobcovi určil počnúc dňom 6.7.2013 o 7,00 hod. nástup do práce v spoločnosti IKEA Bratislava, avšak na doručení sa nenachádza pečiatka pošty, ani dátum prevzatia písomnosti, pričom žalobca o podpise na doručení uviedol, že nie je jeho podpisom a namietal doručenie uvedenej písomnosti. Z Dodatku č. 3 k Pracovnej zmluve mal za preukázané, že ako miesto výkonu práce bolo dohodnuté Baumax Bratislava, ktorý dodatok nadobudol účinnosť dňa 1.7.2013, ktorý však žalobca nepodpísal.

3. Z výsluchu žalobcu zistil, že približne v mesiaci apríl - máj 2013 všetkým zamestnancom žalovaného z Eximbanky oznámili, že výkon strážnej služby bude so žalovaným ku dňu 30.6.2013 ukončený, ktorú skutočnosť im žalovaný zatajoval. Dňa 30.6.2013 bola práca v Eximbanke ukončená, pričom mu nikto neoznámil, kde má nastúpiť do zamestnania a nedovolal sa telefonicky nadriadenému. Žalovaný ho nekontaktoval a zatajoval sa. Po vykonanom dokazovaní rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 14.04.2015 č.k. 10Cpr 5/2013-97, keď právne vec vyhodnotil tak, že žalobca mal so žalovaným uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú do ukončenia zmluvy medzi žalovaným a Eximbankou, v ktorej až do 30.6.2013 vykonával prácu samostatného bezpečnostného pracovníka. Dňom 30.6.2013 došlo k ukončeniu pracovného pomeru uplynutím dojednanej doby, o ktorej skutočnosti žalobca mal vopred vedomosť. Žalobca po 30.6.2013 nepokračoval u žalovaného vo výkone práce s vedomím zamestnávateľa ako predpokladá ust. § 71 ods. 2 Zákonníka práce a ani sa na možnosť pokračovania v práci na inom než pôvodnom pracovisku neinformoval a jeho tvrdenia o zatajovaní žalovaného vyhodnotil za nepravdivé a účelové.

4. Uvedeným rozsudkom ustálil, že medzi sporovými stranami nedošlo po 30.6.2013 ani k vzniku nového faktického pracovného pomeru, pretože pracovný pomer vzniká odo dňa, ktorý je v pracovnej zmluve uvedený ako deň nástupu do práce. Keďže pracovná zmluva nebola písomne uzatvorená a z prejavov vôle oboch strán sporu nebolo možné vyvodiť zhodný deň nástupu do práce, ustálil, že k vzniku nového pracovného pomeru nedošlo. Mal však za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru a ostatné písomnosti a vyjadrenia nasvedčujú tomu, že mohlo prísť k ústnej dohode o zmene pôvodnej pracovnej zmluvy ohľadne trvania pracovného pomeru, avšak vyhodnotil, že žalobca sa po 30.6.2013 u žalovaného právne relevantne neinformoval ohľadne miesta jeho pracoviska a neinformoval sa ohľadne dňa nástupu do práce. Ak prácu nemohol vykonávať na pôvodne dohodnutom mieste, podľa názoru súdu prvej inštancie bolo jeho povinnosťou v najbližší pracovný deň po ukončení poslednej smeny dňa 30.6.2013 dostaviť sa do sídla zamestnávateľa. Ak jeho pracovisko nebolo možné už stotožniť s objektom Eximbanky, platilo miesto výkonu práce dohodnuté v pôvodnej pracovnej zmluve, ktorým bola Bratislava. Ak teda konkrétne miesto výkonu práce nebolo žalobcovi známe, za obvyklé miesto výkonu práce je potrebné považovať sídlo zamestnávateľa. Pre nedostavenie sa doň preto podľa názoru súdu prvej inštancie mu bola oprávnené udelená neospravedlnená absencia. Okamžité skončenie pracovného pomeru doručené žalobcovi listom žalovaného dňa 10.7.2013 vyhodnotil za platné, keď neospravedlnená absencia v práci je v zmysle ustálenej judikatúry závažným porušením pracovnej disciplíny a dĺžka jej trvania nie je rozhodujúca. Prejav vôle žalobcu, ktorým žiadal od žalovaného vystavenie Zápočtového listu a preplatenie nevyčerpanej dovolenky a ďalších mzdových nárokov, označil za súhlas žalobcu so skončením pracovného pomeru.

5. V dôsledku odvolania podaného žalobcom proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol vo veci Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo dňa 30. novembra 2015 č. k. 4CoPr 9/21015-123 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že jeho odôvodnenie nespĺňa požiadavku presvedčivosti a vzhľadom na v ňom vyslovené navzájom si odporujúce závery, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby, ho mal za nepreskúmateľný. Súdu prvej inštancie vytkol, že podľa odôvodnenia rozsudku najskôr vyhodnotil, že pracovný pomer medzi sporovými stranami v tomto konaní skončil uplynutím doby, na ktorej trvanie bol uzatvorený, a to dňom skončenia zmluvy odporcu s Eximbankou o výkone služby SBS, preto žalobu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer naďalej trvá ako nedôvodnú zamietol. Následne však právnym názorom prezentovaným v závere odôvodnenia

napadnutého rozsudku vyslovil, že keď medzi sporovými stranami došlo k ústnej dohode o zmene pôvodnej pracovnej zmluvy pokiaľ ide o trvanie pracovného pomeru, žalobca porušil závažne pracovnú disciplínu tým, že sa neospravedlnene nedostavil po 30.06.2013 do práce a z uvedeného dôvodu je žalovaným realizované okamžité skončenie pracovného pomeru vo vzťahu k nemu realizované platnom, vyvrátil svoj vlastný skôr vyslovený záver o tom, že pracovný pomer v danom prípade skončil uplynutím dojednanej doby. Takéto odôvodnenie potom pri absencii jednoznačného záveru o právnom dôvode zamietnutia žaloby spôsobilo nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko z jeho odôvodnenia nebolo možné ustáliť, či súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že pracovný pomer netrvá vzhľadom na jeho skončenie uplynutím doby, alebo z dôvodu, že podľa jeho názoru žalobca porušil pracovnú disciplínu tak závažným spôsobom, že žalovaný s ním oprávnene okamžite skončil pracovný pomer. Odvolací súd konštatoval, že oba závery súdu prvej inštancie nemôžu byť správne a popri sebe neobstoja. Uviedol, že jednou zo základných požiadaviek racionálnej právnej argumentácie je, že táto argumentácia v odôvodnení rozhodnutia súdu musí byť vnútorne nerozporná a logicky konzistentná. Ide o to, aby sa v odôvodnení rozhodnutia súčasne nenachádzal určitý právny záver a zároveň aj jeho negácia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval odvolací súd za vnútorne rozporné, pretože v ňom súd prvej inštancie najskôr vyslovil právne argumenty podporujúce určitý záver, a následne uviedol protiargumenty proti tomuto záveru.

6. V záujme hospodárnosti konania dal do pozornosti súdu prvej inštancie, že kým pri nároku na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a určení, že pracovný pomer v dôsledku tejto neplatnosti naďalej trvá, je nárok na požadované určenie daný zákonom (Zákonník práce) a naliehavosť právneho záujmu na takomto určení sa preukazovať nemusí, pre prípad nároku na určenie trvania pracovného pomeru za predpokladu, že tento mal skončiť uplynutím dojednanej doby, preukázanie naliehavého právneho záujmu na takomto požadovanom určení je prioritné a bez jeho preukázania nie je súd oprávnený prejednávať vec hmotnoprávne. Pre prípad skončenia pracovného pomeru uplynutím doby nie je opodstatnené určovať neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Taktiež sa vyjadril, že je potrebné zaoberať sa otázkou, či v danom prípade mohlo prísť k ústnej alebo konkludentnej dohode o zmene pracovnej zmluvy pokiaľ ide o dobu trvania pracovného pomeru berúc do úvahy tú dokazovanú zistenú skutočnosť, že navrhovateľ nepracoval po 30.6.2013, žalovanému teda neoferoval návrh pokiaľ ide o zmenu pracovného miesta a doby trvania pracovného pomeru a od zamestnávateľa nedostával mzdu. Súdu prvej inštancie uložil vo veci opätovne rozhodnúť tak, aby jeho odôvodnenie rozhodnutia a hlavne právny záver spĺňal požiadavku § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného v danom čase (ďalej len „OSP“), s tým, aby nové rozhodnutie bolo konzistentné a jeho právny záver jednoznačný.

7. Súd prvej inštancie následne poukázal na Dodatok č. 3 k Pracovnej zmluve už opatrený podpisom žalobcu, ktorým sa zmenilo miesto výkonu práce na Baumax Bratislava a ktorý podľa vyjadrenia žalobcu podpísal dňa 27.06.2013, keď bol na V. N. rokovať so žalovaným o sporných nárokoch, avšak len na základe podstrčenia žalovaným. Dodatok mal byť podľa neho iba preklenovací, miesto výkonu práce nebolo presne určené, nakoľko v Bratislave existujú 3 prevádzky Baumaxu. Dodatok získal až začiatkom augusta 2015. Podľa právneho zástupcu žalobcu malo byť miesto výkonu práce doplnené, keď dňa 02.07.2013 vydal žalovaný ďalší pokyn, ktorý žalobcovi nebol nikdy doručený, s miestom výkonu práce IKEA.

8. Zhrnul, že žalobca mal so žalovaným v pracovnej zmluve dohodnutý pracovný pomer na dobu určitú do ukončenia zmluvy medzi žalovaným a Eximbankou, v ktorej žalobca až do 30.06.2013 vykonával prácu samostatného bezpečnostného pracovníka. Dňom 30.06.2013, kedy prišlo k ukončeniu zmluvy, malo prísť aj k skončeniu pracovného pomeru žalobcu u žalovaného uplynutím dojednanej doby, o ktorej skutočnosti žalobca vopred vedel, rovnako vedel aj o skončení zmluvy s Eximbankou. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca po 30.06.2013 nepokračoval u žalovaného vo výkone práce s vedomím zamestnávateľa, ako predpokladá ust. § 71 ods. 2 Zákonníka práce a ani sa na možnosť pokračovania v práci na inom než pôvodnom pracovisku žalovaného relevantne (písomne, osobne v sídle žalovaného alebo telefonicky) neinformoval, nedožadoval a ani sa do sídla žalovaného nedostavil. Na základe uvedeného podľa súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť k zmene pracovného pomeru z doby určitej na dobu neurčitú. Tvrdenie, že v dňoch 01.07 a 02.07.2013 sa žalobca snažil telefonicky kontaktovať svojho priameho nadriadeného p. X. nemal za preukázané. Tvrdenie, že žalovaný sa na adrese sídla zatajuje, vyhodnotil v dobe, kedy je možná akákoľvek komunikácia vrátane elektronickej, za účelové. Zistil, že na internete sú uvedené dva telefonické kontakty na žalovaného, vrátane dvoch

mailových adries a dvoch webových stránok. K Dodatku č. 3 k pracovnej zmluve uviedol, že počas celého konania žalobca tvrdil, že tento dodatok mu bol podstrčený na podpis koncom augusta 2013, pričom ho nepodpisal, ale všetky dodatky vrátane neho si zobral na právne posúdenie, pričom až následne zistil, že ho chcel žalovaný podviesť. Vyhodnotil tak, že žalobca uvedený dodatok podpísal účelovo až v priebehu odvolacieho konania, aby tak poprel svoju argumentáciu ohľadne trvania pracovného pomeru. Uvedenú skutočnosť vyhodnotil za irelevantnú. Za nepravdivé označil i tvrdenie žalobcu, že ním podpísaný Dodatok č. 3 mu bol prinesený zamestnancom žalovaného, ktorého ani nevedel identifikovať, ktoré tvrdenie žalovaný odmietol. Nepravdivosť tohto tvrdenia žalobcu vyvodil z toho, že žalobca v priebehu celého konania tvrdil, že dodatok nepodpisal a bol mu podvrhnutý, teda ho následne od žalovaného ani nemohol nejakým spôsobom získať. Konanie žalobcu označil za účelovú manipuláciu s dôkazmi. K písomnému pokynu žalovaného zo dňa 02.07.2013, na základe ktorého mal žalobca nastúpiť do IKEA Bratislava, uviedol, že tento pokyn nebol žalobcovi nikdy doručený, teda ho ani nemohol oferovať, keď doručienka k nemu nespĺňa potrebné náležitosti, nie je opatrená pečiatkou pošty a podpis na nej žalobca poprel. Z uvedeného teda podľa súdu prvej inštancie nemožno vyvodiť akúkoľvek dohodu medzi stranami sporu, ktorá by viedla k pokračovaniu pracovného pomeru po 30.06.2013.

9. Súd prvej inštancie taktiež ustálil, že medzi stranami sporu neprišlo po 30.06.2013 ani k vzniku nového faktického pracovného pomeru, pretože pracovný pomer vzniká odo dňa, ktorý je v pracovnej zmluve dohodnutý ako deň nástupu do práce. Pracovná zmluva nebola v tomto prípade písomne uzavretá a z prejavov vôle oboch strán nebolo možné vyvodiť zhodný deň nástupu do práce a ani miesto výkonu práce. Najavo teda nevyšla žiadna dohoda o podstatných náležitostiach novej pracovnej zmluvy. Okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcovi teda vyhodnotil za nadbytočné a bez právneho významu. Ostatné písomnosti (zápočtový list, mzdový list, oznámenia do Sociálnej poisťovne) nepovažoval za rozhodujúce pre posúdenie trvania pracovného pomeru.

10. Pokiaľ ide o časť žaloby ohľadom určenia, že pracovný pomer žalobcu trvá, uviedol, že na danom určení žalobca nemá naliehavý právny záujem, keďže z okolností, ktoré v priebehu konania vyšli najavo ako evidentné, vyplynulo, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil uplynutím dojednanej doby, keď trvanie pracovného pomeru s predpokladá pri určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na absenciu právneho základu pre rozhodnutie o nároku žalobcu o náhradu mzdy, zamietol žalobu žalobcu i v tejto časti.

11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspechu v konaní podľa § 142 ods. 1 OSP a povinnosť zaplatiť žalovanému vzniknuté trovy konania uložil žalobcovi na účet aktuálneho právneho zástupcu žalovaného.

12. O povinnosti žalobcu zaplatiť na jeho účet súdny poplatok rozhodol na základe toho, že žalobca bol v zmysle Zákona o súdnych poplatkoch oslobodený len z návrhu na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď za ďalší určovací petit je povinný zaplatiť vzhľadom na svoju neúspešnosť v konaní súdny poplatok vo výške 99,50 eur.

13. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že skutok závažného porušenia pracovnej disciplíny sa nestal, okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľ neprerokoval so zástupcami zamestnancov, zamestnávateľ s ním nevedol žiadne disciplinárne konanie a súd prvej inštancie podľa neho odignoroval meritum veci v zmysle petitu žaloby. Namietal i výrok o náhrade trov konania, keď podľa neho nie je zjavné, za akého titulu sa nový právny zástupca domáha odmeny za prácu vykonanú predchádzajúcim právnym zástupcom, rovnako i výrok o jeho povinnosti uhradiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok vo výške 99,50 eur. Napadnutý rozsudok označil za zjavne nespravodlivý v rozpore s dobrými mravmi, keď súd prvej inštancie sa nepokúsil o zmier a rozhodol odkloniac sa od merita veci. Podľa neho súd prvej inštancie nevykonala dôkazy listinou zákonným spôsobom, keď navrhol ich vykonať chronologicky v časovej a skutkovej súvislosti so zreteľom na logický sled udalostí. Poukázal na svoj list zo dňa 15.07.2013 adresovaný žalovanému, v ktorom nesúhlasil s okamžitým skončením pracovného pomeru, po doručení ktorého mohol žalovaný svoj postup prehodnotiť, že pracovný pomer skončil uplynutím dohodnutej doby, čo sa však nestalo. K uvedenému tvrdeniu žalovaný pristúpil až v priebehu súdneho konania. Poukázal aj na ostatné listinné dôkazy, podľa ktorých pracovný pomer trval do 10.07.2013. Namietal neurčitosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako i skutočnosť, že súd prvej inštancie nezisťoval jeho

možnosť pracovať s počítačom a kontakty na žalovaného sa dozvedieť. Záver súdu prvej inštancie o tom, že Dodatok č. 3 k pracovnej zmluve podpísal dodatočne, označil za klamlivý, keď disponuje dvoma originálmi dodatkov, z ktorých jeden je ním podpísaný. Dodatok získal od zamestnanca žalovaného p. E., alebo E. alebo E.. Pokiaľ podľa súdu prvej inštancie pracovný pomer zanikol uplynutím dojednanej doby, opätovne poukázal na rozhodnutie súdu mimo žalobného petitu. K nadbytočnosti právneho úkonu- okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedol, že Zákonník práce uvedenú terminológiu nepozná, keď rozlišuje len medzi právnymi úkonmi platnými a neplatnými. Mal za preukázané, že medzi stranami sporu došlo k ústnej i písomnej dohode o zmene pracovnej zmluvy, a to na základe Dodatku č. 3 k pracovnej zmluve a písomného pokynu zamestnávateľa zo dňa 02.07.2013. Mal za to, že žalovaný ho i po 30.06.2013 považoval za svojho zamestnanca a obranu žalovaného o nadbytočnosti následných právnych úkonoch označil za účelovú. Súdu prvej inštancie vytkol, že sa nezaoberal skutkovou podstatou neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zmenu právnej argumentácie žalovaného označil za jeho snahu vyhnúť sa zodpovednosti za výkon právnych úkonov, s tým, že v čase od 30.06.2013 do 10.07.2013 ho držal protiprávne v pracovnom pomere a uvádzal do omylu o tom, že je riadne zamestnaný, žalovaný nepodal vzájomnú žalobu o určenie, že pracovný pomer skončil uplynutím doby. Poukázal na konanie žalovaného iniciované v mesiaci jún 2013 a následne, podľa ktorého sám mal záujem o pokračovanie pracovného pomeru s ním, správal sa k nemu ako k svojmu pracovníkovi. Namietal tiež správnosť rozhodnutia o jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok vzhľadom na pracovnoprávny charakter sporu, ako aj výrok o náhrade trov konania, a to s poukazom na skutočnosť, že pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom zrušený. Priznanú výšku náhrady trov konania žalovanému nenamietal.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť stotožniac sa s jeho dôvodmi, s tým, že podľa jeho názoru bolo vykonané vo veci podrobné dokazovanie a bol tak riadne zistený skutkový stav veci. Odvolacie argumenty žalobcu mal za nedôvodné.

15. Žalobca v rámci svojej písomnej odvolacej dupliky doručenej na odvolací súd dňa 07.02.2017 poukázal na viazanosť súdu žalobným petitom, ktorý nemôže prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú. V danej veci mal za to, že žalovaný vyprodukoval právny stav na základe právnych úkonov realizovaných jeho konateľom, ktorý môže zmeniť len súd prvej inštancie, pričom žalovaný v rámci konania pred súdom prvej inštancie žiadal žalobu zamietnuť, t.j. mal za to, že pracovný pomer sa skončil v dôsledku okamžitého skončenia pracovného pomeru. Podľa jeho názoru jeho pracovný pomer pokračoval po dni 30.06.2013, nakoľko mu bol doručený nástup do IKEA dňom 06.07.2013. Uviedol, že žalovaný potvrdil, že aj po termíne 30.06.2013 bol jeho zamestnancom. Podľa Dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 01.12.2011 platného od 01.07.2013 podpísaného žalobcom miestom výkonu práce bol BAUMAX Bratislava. Jeho prípadnú neplatnosť spočívajúcu v nezrozumiteľnosti a nejasnosti miesta výkonu práce označil za vyvolanú žalovaným. Mal za to, že právny stav, ktorý vytvoril žalovaný svojimi relevantnými právnymi úkonmi v rozhodnom období už nie je možné v čase po podaní žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru meniť verbálnym vyhlásením o nadbytočnosti právneho úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru v dôsledku skončenia pracovného pomeru uplynutím doby. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie žiadal zmeniť a jeho žalobe vyhovieť. Poukázal na čl. 2 základných zásad Zákonníka práce o nutnosti súladu výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov s dobrými mravmi. Žalovaný sa podľa neho priznal, že voči nemu postupoval nesprávne, a to alebo úmyselne alebo neodborne. Súdu prvej inštancie vytkol, že sa nepokúsil o zmiernenie medzi stranami sporu. Poukázal na protirečivosť napadnutého rozhodnutia, ktorým sa vyslovilo zamietnutie žaloby o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, v dôsledku ktorého rozhodnutia sa vlastne určilo, že toto okamžité skončenie pracovného pomeru je platné, a zároveň sa tvrdilo, že pracovný pomer skončil uplynutím dojednanej doby.

16. Na ďalšie písomné podania žalobcu odvolací súd neprihliadal a nedoručoval ich protistrane (§ 374 ods. 3, veta druhá Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), nakoľko neboli nevyhnutné pre zachovanie práva na spravodlivý súdny proces, keď dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých v týchto podaniach je s poukazom na ust. § 366 CSP nemožné, keďže ide o prostriedky procesného útoku, ktoré sa netýkajú procesných podmienok (písm. a/), netýkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia senátu (písm. b/), nejde nimi o preukázanie, že v konaní došlo k vadám (procesným), ktoré mohli mať za následok nesprávne rozdzutie vo veci (písm. c/) a nejde o prípad, že by ich odvolateľ nemohol bez vlastnej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (písm. d/).

17. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

18. Podľa § 470 ods. 2 CSP, veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom z hľadiska skutočností potrebných pre posúdenie tejto časti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP), z ktorého dôvodu sa odvolací súd s jeho právnymi závermi stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce, preto si nežiada ani doplniť dôvody na zdôraznenie jeho správnosti, nakoľko by došlo len k opakovaniu vecných a právnych záverov súdu prvej inštancie. V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku vzhľadom na dokazovaním zistený a správne ustálený spôsob skončenia pracovného pomeru medzi stranami sporu uplynutím dojednanej doby. Pokiaľ ide o odvolacie argumenty žalovaného, tieto odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené.

20. Ako už uviedol odvolací súd vo svojom uznesení zo dňa 30.11.2015 č.k. 4CoPr 9/2015-123, ktorým zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie vo veci zo dňa 14.4.2015 č.k. 10Cpr 5/2013-97, bolo potrebné súdom prvej inštancie jednoznačne ustáliť, či pracovný pomer žalobcu u žalovaného mohol skončiť v dôsledku okamžitého skončenia pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny dňom doručenia tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi za predpokladu jeho platnosti, keď v takom prípade žalobcovi zo zákona vyplýva hmotnoprávny nárok na určenie neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru a určenie, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá, bez potreby preukazovania existencie jeho naliehavého právneho záujmu na takomto určení, alebo či jeho pracovný pomer u žalovaného skončil uplynutím doby pred realizovaným právnym úkonom okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď v takom prípade bude potrebné žalobcom preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu na takto požadovanom určení.

21. Súd prvej inštancie podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný týmto vysloveným právnym názorom súdu odvolacieho procesne správne postupoval, ak výsledky vykonaného dokazovania hodnotil v tomto smere.

22. Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku ako procesnej normy platnej a účinnej do 30.6.2016, t.j. v čase prvoinštančného konania, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo, dôkazy súd hodnotil podľa svojej úvahy každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti., pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. S uvedeným ustanovením korešponduje i aktuálne znenie ust. § 191 ods. 1 CSP o voľnom hodnotení dôkazov, keď v zmysle ust. § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

23. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním

konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

24. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

25. Na základe uvedeného treba konštatovať, že súd prvej inštancie zákona zodpovedajúcim spôsobom vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a správne ustálil, že v danom prípade došlo ku skončeniu pracovného pomeru žalobcu u žalovaného uplynutím doby dňa 30.06.2013, keď súdu prvej inštancie nemožno vyčítať rozpor tohto záveru s logickým myšlienkovým postupom pri hodnotení vykonaných dôkazov vo všetkých vzájomných súvislostiach. S hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie v tomto smere a s jeho právnymi závermi vyslovenými na základe tohto hodnotenia dôkazov sa odvolací súd plne stotožňuje. Ak teda daný pracovný pomer skončil dňa 30.06.2013, právny úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru realizovaný dňa 08.07.2013 pomeru je nadbytočný. Nadbytočnosť mohla nastať ako dôsledok nesprávneho právneho názoru žalovaného ako zamestnávateľa o tom, že pracovný pomer žalobcu v danom čase trvá a je ho potrebné v dôsledku závažného porušenia pracovnej disciplíny ukončiť okamžite, tento jeho nesprávny právny názor a úkony s ním súvisiace však nemohli založiť pokračovanie pracovného pomeru skončeného predtým uplynutím doby, na ktorú bol uzatvorený, alebo založiť pracovný vzťah nový.

26. Ako už uviedol odvolací súd v pôvodnom zrušujúcom uznesení v prípade žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru naliehavý právny záujem potrebné preukazovať nie je, nakoľko možnosť takejto žaloby vyplýva zo zákona (ust. § 77 Zákonníka práce, ďalej len „ZP“). V danom prípade však nastala situácia, že pracovný pomer skončil pred týmto právnym úkonom uplynutím doby. K právnemu úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo teda v čase, keď vzťah strán sporu nebol pracovnoprávny, preto neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno posudzovať z hľadiska noriem Zákonníka práce, ale z hľadiska noriem a ustanovení Občianskeho zákonníka. Pre určenie neplatnosti určitého právneho úkonu podľa neho potom naliehavý právny záujem je potrebné preukazovať, pričom v danom prípade je potrebné konštatovať, že žalobca na požadovanom určení naliehavý právny záujem nemá, lebo aj určením neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru realizovaného žalovaným dňa 08.07.2013 by sa právne postavenie žalobcu a z tohto právneho postavenia vyplývajúce práva a povinnosti nezmenili, t.j. jeho pracovný pomer by sa nekonvalidoval (netrval by), nakoľko k jeho skončeniu došlo už dňa 30.06.2013 uplynutím doby. V pracovnom práve a vo vzťahoch pracovnoprávných sa naliehavý právny záujem predpokladá.

27. Odvolací argument žalobcu, že zamietnutím žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné, čo by bolo v rozpore so záverom o tom, že bolo realizované až po skončení pracovného pomeru uplynutím doby, odvolací súd vyhodnotil za nedôvodný, keďže k zamietnutiu žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení bez vecného prejednanja dôvodnosti tohto žalovaným realizovaného právneho úkonu.

28. Pokiaľ žalobca v rámci podaného odvolania argumentuje procesnými pochybeniami súdu prvej inštancie spočívajúcimi v nezákonnom vykonaní dokazovania listinami a nepokúsením sa o zmier medzi stranami sporu, odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 212 ods. 3 OSP platného a účinného v čase začatia odvolacieho konania na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadal odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danom prípade však i prípadná existencia vytýkanej procesnej vady v konaní pred súdom prvej inštancie by za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci

nemala, keď skutkový a právny záver o tom, že pracovný pomer v danom prípade skončil uplynutím doby dňa 30.06.2013 súd prvej inštancie založil na tom, že po tomto dni práve žalobca vo výkone práce nepokračoval a nedošlo tak k naplneniu skutkovej podstaty ust. § 71 ods. 2 ZP. Správnosť a zákonnosť procesného postupu súdu prvej inštancie v naznačenom smere preto odvolací súd nepreskúmaval, keď vytykaná procesná vada by nemala za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces ako zákonná podmienka pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1, písm. b/ CSP.

29. Na základe uvedeného po vecnom a právnom preskúmaní predloženého spisového materiálu súdu prvej inštancie odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to i v súvisiacom výroku o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, keď výška týchto trov bola vyčíslená v správnej výške, ktorej výšku žalobca v odvolaní ani nenapadol, a povinnosť jej úhrady v čase vydania rozhodnutia aktuálnemu právnomu zástupcovi žalovaného bola daná v zmysle ust. § 149 ods. 1 OSP platného v rozhodnom čase. Na správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania nič nemení ani skutočnosť, že žalobca podal odvolania dvakrát a v dôsledku v poradí prvého odvolania bol pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie vo veci odvolacím súdom zrušený.

30. Odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho časti týkajúcej sa uloženej povinnosti žalobcovi zaplatiť na jeho účet súdny poplatok vo výške 99,50 eur za žalobu v časti určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, a to podľa § 389 ods. 1 písm. d/ CSP, keďže v tejto časti nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, neexistovali. Predmetom konania bol totiž nárok žalobcu vyplývajúci mu z ust. § 77 ZP po tom, ako mu bolo žalovaným doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, v ktorom konaní je žalobca od platenia súdnych poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. d/ Zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch a poplatkoch za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov osobne oslobodený. Danou určovacou žalobou sa žalobca v zmysle jej písomnej úpravy (doplnenia zo dňa 21.10.2013) domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a tiež určenia, že jeho pracovný pomer u žalobcu trvá, ktoré dve časti petitu však odvolací súd vyhodnotil ako súčasť komplexného nároku žalobcu z prípadného neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle ust. § 77 ZP v spojení ust. § 79 ZP, v konaní o ktorom je žalobca podľa vyššie uvedeného ust. Zákona o súdnych poplatkoch oslobodený.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, keď o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).